

Arrest

nr. 58 093 van 18 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 november 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde I. M.

geboren te (...)

van nationaliteit : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

Reden van de beslissing :

Betrokkene heeft op 15/09/2010 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde op 14/09/2010 in België te zijn aangekomen. Zij verklaarde de Russische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 23/05/1979.

Uit het Eurodacverslag van 15/09/2010 blijkt dat betrokkene eerder asiel vroeg te Polen op 23/08/2007. Betrokkene verklaart tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze Tsjetsjenië verlaten heeft op 19/08/2007 en per trein naar Moskou reisde. Ze verklaart dat ze op 21/08/2007 Moskou verliet en per trein naar Brest reisde waar ze op 22/08/2007 aankwam. Betrokkene verklaart dat ze een dag later per trein naar Polen reisde. Betrokkene verklaart dat ze er inderdaad asiel vroeg. Betrokkene verklaart dat ze eerst in Warschau verbleef van 23/08/2007 tot 24/08/2007 samen met haar kinderen en man. Betrokkene verklaart dat ze daarna van 24/08/2009 tot april 2009 in Lublin in een opvangcentrum verbleef. Betrokkene verklaart dat ze daarna bij kennissen in één woning verbleef in Lublin waar ze verbleef tot 13/09/2010. Betrokkene verklaart dat haar man verdween in Polen. Betrokkene verklaart dat ze daarna nog 2 weken in Warschau verbleef en dat ze op 13/09/2010 per minibus naar België reisde waar ze aankwam op 14/09/2010.

Op basis van hogervermelde gegevens werd op 28/10/2010 een terugnameverzoek gestuurd aan de Poolse autoriteiten en zij hebben op datum van 05/11/2010 ingestemd met terugname van bovengenoemd persoon op basis van art. 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003. Ook voor betrokkene 6 kinderen : (...) geven de Poolse autoriteiten hun akkoord tot terugname op datzelfde artikel. Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Verder moet worden vastgesteld dat Polen aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Bovendien kan een terugkeer naar Polen, indien de betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene en haar kinderen (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden is waarom ze haar asielaanvraag in België wilde indienen, verklaart ze dat ze altijd al naar België wilde komen maar dat ze in Polen werden tegengehouden. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar zij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker te stuiten. Bovendien neemt Polen, net als België, een beslissing over een aanvraag op basis van de Conventie van Genève en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. In verband met haar gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat haar gezondheid goed is. Ze verklaart dat haar dochtertje M. pillen neemt tegen hoofdpijn. In het administratief dossier zijn echter geen medische verslagen aanwezig die de verklaringen van betrokkene kunnen staven.

Bijgevolg moet de bovengenoemde persoon en haar kinderen het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Poolse overheid. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL Schending van het artikel 9ter Vw; artikel 3 Europees verdrag voor de Rechten van de mens, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout. De verwerende partij handelt “kennelijk onredelijk” wanneer het een uitwijzingsbevel afgeeft aan een vreemdeling met een lopende regularisatieaanvraag zonder eerst een beslissing te nemen over die aanvraag. Doordat de bestreden beslissing niets motiveert over de medische problemen van verzoeker en toch een bevel heeft: Terwijl het kennelijk onredelijk is om een verwijderingmaatregel te nemen alvorens uitspraak te doen over een aanvraag voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden. Geen uitwijzingsbevel tijdens hangende regularisatie-aanvraag Volgens Franstalige rechtspraak van de Raad van State mag de Dienst Vreemdelingenzaken geen uitwijzingsbevel afleveren aan een vreemdeling met een hangende vraag om machtiging tot verblijf, zolang DVZ niet eerst een beslissing neemt over de aanvraag (voor een machtiging tot verblijf. De Nederlandstalige rechtspraak laat dat soms wel toe. In de praktijk komt deze situatie het meest voor bij afwijzing van een asielaanvraag terwijl er ook een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis, 9ter of het oude lid 3 van de Verblijfswet ingediend is. De DVZ maakt in de praktijk het volgende onderscheid: 9ter (of het oude 9 lid 3 om medische redenen): DVZ geeft sinds kort geen BGV (bijlage I3quinquies) meer voor DVZ beslist over de 9ter aanvraag. 9bis (of het oude 9 lid 3 om humanitaire redenen): DVZ geeft geen BGV (bijlage I3quinquies) als de 9bis aanvraag lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie van 19/7/2009, of als een repatriëring een schending zou kunnen uitmaken van artikel 3 of 8 EVRM. De oude, gecasseerde RvV (Fr) rechtspraak: In de twee Franstalige arresten casseert de Raad van State principearresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 juli 2008, die we eerder in nieuwsbrief 2008/12 bespraken. Volgens die oude arresten RvV 31/07/08 nrs. 14727 en 14.731 sluit een hangende aanvraag artikel 9 derde lid van de Verblijfswet de afgifte van een BGV in principe niet uit, tenzij de vreemdeling elementen heeft aangebracht waaruit een mogelijke schending van een fundamenteel recht blijkt met directe werking in België. Alleen wanneer de aangehaalde schending van fundamentele rechten op precieze en gemotiveerde wijze zijn uiteengezet, is de overheid volgens de RvV verplicht deze eerst te beoordelen vooraleer de aanvrager uit te wijzen. De nieuwe RvS (Fr) arresten: Volgens de Franstalige kamers van de Raad van State (RvS 1 oktober 2009, nr. 196.577 en RvS 3 december 2009, nr. 198.507) is die rechtspraak van de RvV te restrictief. Elke afgifte van een BGV aan een vreemdeling met een hangende regularisatieaanvraag houdt een schending in van de formele motiveringsplicht (los van de vraag of er een fundamenteel recht met directe werking aangehaald werd). Op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur moet de overheid een beslissing nemen op basis van alle elementen in het dossier. Hiermee herbevestigen de Franstalige kamers van de Raad van State hun oude, vaststaande rechtspraak. De Nederlandstalige rechtspraak? De Nederlandstalige kamers van de Raad van State namen echter vaak afstand van dit standpunt, waardoor er geen eenheid van rechtspraak is (zie L. DENYS, Van artikel 9, lid 1, 2 en 3 Vw naar artikelen 9, lid 1 en 2, 9bis en 9ter Vw, T.Vreemd. 2007, afi. 3, voetnoot 43). Zo oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een recent, Nederlandstalig, arrest (RvV 26 maart 2010, nr. 40.913, dus NA de cassatierechtspraak) dat een aanvraag om machtiging tot verblijf (in casu ging het om een medische aanvraag artikel 9ter Vw) niet verhindert dat “na het indienen ervan nog een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven”. De RvV verwijst in dit arrest naar Nederlandstalige rechtspraak van de Raad van State, en overwoog dat de verzoeker geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten had aangebracht om de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM te staven. De praktijk van DVZ: Op de contactvergadering van het BCHV van 8 juni 2010 lichtte de DVZ haar huidige praktijk toe wanneer een asielaanvraag wordt afgewezen terwijl er nog een andere aanvraag om machtiging tot verblijf is ingediend. De asielprocedure voorziet dat DVZ, na beëindiging ervan, een BGV (bijlage I3quinquies) aflevert. Maar de motiveringsplicht en het behoorlijk bestuur verzet zich daartegen. DVZ handelt als volgt: Als een 9ter aanvraag is ingediend (medische verblijfsaanvraag), geeft DVZ geen uitwijzingsbevel af voor DVZ een beslissing neemt over de 9ter aanvraag. Als een 9bis aanvraag is ingediend (regularisatie-aanvraag) geeft de DVZ enkel in de volgende gevallen geen uitwijzingsbevel af: Er zijn duidelijke aanwijzingen dat een persoon zal worden geregulariseerd (bv persoon voldoet aan de regularisatiecriteria ivm lange procedure of andere criteria die toegelicht zijn in de instructie van 19/7/2009): het bureau asiel van DVZ vraagt aan het bureau humanitaire regularisaties van DVZ om de regularisatie-aanvraag prioritair te behandelen. Er zijn concrete aanwijzingen dat repatriëring een schending zou uitmaken van fundamentele rechten zoals artikel 3 of 8 van het EVRM: het bureau asiel van DVZ vraagt aan het bureau humanitaire regularisaties van DVZ om de regularisatie-aanvraag

prioritair te behandelen. In andere gevallen waarbij een 9bis aanvraag is ingediend (zonder aanwijzingen dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 voldaan zijn en zonder dat art. 3 of 8 EVRM zou kunnen geschonden worden) geeft de DVZ wél nog een uitwijzingsbevel af. Deze praktijk lijkt dus in strijd te zijn met arresten nr. 196.577 en nr. 198.507 van de Raad van State. Let op: Het kan voorkomen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf nog niet elektronisch verwerkt is door de DVZ, waardoor de behandelende ambtenaar bij DVZ niet op de hoogte is dat een aanvraag om machtiging tot verblijf is ingediend, en om die reden een BGV afgeeft na afwijzing van de asielaanvraag. In zo'n geval kan de aanvrager best snel contact nemen met DVZ: de DVZ kan het BGV intrekken of direct een nieuwe beslissing nemen die rekening houdt met de gegevens van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Bericht van Vlaams Minderhedencentrum Zodat de motivering van de beslissing waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig. RvS 22/2/2000, nr. 85524, gepubliceerd in Tijdschrift Vreemdelingenrecht, jaargang 2000, nr2, p154. RvS 17/5/1995, nr 53317, gepubliceerd in Tijdschrift Vreemdelingenrecht, jaargang 1995, nr2, p158. RvS 10/6/1 995, nr 47841, gepubliceerd in Tijdschrift Vreemdelingenrecht, jaargang 1995, nr 1, p56. Zie ondermeer: T. Vreemd. 1995, 158; RvS 13 december 1995, nr. 56.991; RvS 1 februari 1996, nr. 57.976; RvS 1 februari 1996, nr. 57.977, T. Vreemd. 1996, 67; RvS 5 maart 1996, nr. 58.454; RvS 26 april 1996, nr. 59.276; RvS 5 juni 1996, nr. 59.881; RvS 2 oktober 1997, nr. 68.617; RvS 9 januari 1998, nr. 70.586; RvS 24 november 1998, nr. 77.150; RvS 22 februari 2000, nr. 85.524, T. Vreemd. 2000, 154 RvV 31 juli 2008, nr. 14.727, met noot van L. DENYS in T.Vreemd. 2008, 276. RvV, 28 november 2008. nr. 19.745"

2.1.2. Verzoekster geeft aan dat de bestreden beslissing niet mocht worden genomen omdat er nog geen beslissing werd getroffen aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, op 16 november 2010, had de verwerende partij nog geen kennis kunnen nemen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, nu deze aanvraag pas ingediend werd op 15 november 2010. Bovendien heeft een dergelijke aanvraag niet tot gevolg dat er geen beslissingen meer genomen zouden mogen worden. Geen enkele wettelijke bepaling kent immers het schorsende karakter toe aan de aanvraag ingediend op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. In dit opzicht kan verwezen worden naar de volgende rechtspraak: "dat een aanvraag om machtiging tot verblijf de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschoort" (R.v.St. nr. 86.715, 6 april 2000; R.v.St. nr. 109.500, 22 juli 2002; R.v.St. nr. 127.903, 6 februari 2004; R.v.St. nr. 132.035, 3 juni 2004; R.v.St. nr. 132.036, 3 juni 2004; R.v.St. nr. 138.946, 7 januari 2005; R.v.St. nr 164.950, 20 november 2006) en "evenmin verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend" (R.v..St. nr 132.036, 3 juni 2004). "Het indienen van een aanvraag die er op gericht is een verblijfsmachtiging te bekomen heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling" (R.v.St. nr 166.626, 12 januari 2007). De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, werd bovendien op 2 december 2010 ongegrond bevonden. Deze beslissing werd verzoekster op 3 december 2010 ter kennis gebracht. Uit die beslissing blijkt dat verzoeksters medische situatie onderzocht werd door de ambtenaargeneesheer en dat er geoordeeld werd dat de ziekte die verzoekster heeft, hoewel deze beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit indien die niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de behandeling en opvolging beschikbaar is in Polen. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze handelt, wanneer de thans bestreden beslissing zou worden uitgevoerd. In ieder geval toont zij geen schending aan van de door haar aangevoerde wetsartikelen, verdragsbepaling en beginselen van behoorlijk bestuur.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"TWEEDE MIDDEL Schending van het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van artikel 3.2., 3.4, 45, 16 en 19.2 van de verordening 343/2003 van de artikelen 51/5, 62 en 71/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 3 Europees verdrag voor de Rechten van de mens, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout. Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, het artikel 1, par. A, al. 2 van het

Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van artikel 16.1 van de verordening 343/2003 van de artikelen 51/5, en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 8 Europees verdrag voor de Rechten van de mens en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van verzoeker onontvankelijk is zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Polen. Doordat de bestreden beslissing stelt dat haar man spoorloos verdwenen is in Polen. Terwijl de bestreden beslissing niet motiveert dat de vrees voor terugkeer naar Polen onderzocht is. Zodat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is naar de vrees van verzoeker in Polen. Dat zelfs EU burgers in de mogelijkheid zijn om in België asiel aan te vragen. Dat deze mogelijkheid niet werd toegepast op verzoeker nochtans een niet EU onderdaan. Dat dit uiteraard een ongelijkheid uitmaakt en de wettigheid schendt. Dat Polen een democratisch land is voor EU onderdanen maar voor derdelanders er een gevaar kan zijn. Bij arrest van 21 december 2009 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een weigering van de Belgische verantwoordelijkheid over een asielaanvraag (bijlage 26quater), omdat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ten onrechte niet was ingegaan op de verklaringen van verzoekende partij. Bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering zijnde de juridische en de feitelijke overwegingen dient te worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en deze motivering moet afdoende zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen. Een motivering van de bijlage 26quater die niet toelaat te begrijpen waarom het ingeroepen gevaar voor hun leven geen grond vormt voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule is een gebrekkige motivering. Dat verzoeker hiertoe ten bewijze het volgende voegt. In het rapport van ECRE wordt het volgende gesteld: "In several EU countries, Chechens are not granted refugee status when they have been officially registered in the Russian Federation, outside of Chechnya.⁸⁸ Other countries view Chechens as fleeing generally from armed conflict and not at risk of individual persecution so they do not grant refugee status and/or grant subsidiary forms of protection for this reason. (For example, Poland, Czech Republic and Norway. ECRE survey 2006.). Tsjetsjenen die in hun land uit politieke redenen vervolgd werden, die leden van de rebellen in het verleden (langer geleden of recent) zijn geweest of die in een direct conflict met de huidige machthebbers rond de Kadyrov clan verwickeld waren, voelen zich in Polen niet beschermd. Er zijn talrijke berichten van Tsjetsjenen die aangeven dat ze in asielcentra in Polen door landgenoten of Russen met bedreigingen zijn benaderd en daarop onmiddellijk het land ontvlucht zijn. Tijdens het Oostenrijkse NGO Forum 'Asylforum' in november 2008 in Salzburg, hebben de aanwezige NGO's hun bezorgdheid omtrent talrijke klachten rond onvoldoende bescherming in Polen geuit. Ook in België worden medewerkers van vluchtelingenwerkingen met deze klachten van Tsjetsjeense asielzoekers geconfronteerd. Polen is een direct buurland van Rusland. Dat Russische inlichtingendiensten in Polen opereren is geen geheim, net zomin als het feit dat de Kadyrov regering invloed op de Tsjetsjeense gemeenschap in het land probeert uit te oefenen. Tsjetsjeense asielzoekers in het asielcentrum van Lormza vertelden bijvoorbeeld aan de auteur dat onbekende mannen hun kinderen op een speelplein benaderd hebben en in het Russisch naar hun ouders hebben gevraagd. Een voormalige Tsjetsjeense politicus, die de auteur persoonlijk kent, is Polen ontvlucht na doodsb bedreigingen van andere Tsjetsjenen. Zijn geval verduidelijkt het principiële probleem: hij dit onderwerp hij beschikt niet over schriftelijke of andere bewijzen van de tegen hem geuite bedreigingen — hoe ook anders. Er zijn ook geen onderzoeken of rapporten die de acties van inlichtingendiensten en aanhangers van de Tsjetsjeense regering in Polen zouden kunnen bewijzen — hun bezigheden zijn tenslotte van nature uit geheim. In het. Uit Tsjetsjeense asielzoekers in Polen, Jörg Gebhard, januari 2009. Eind 2007 leefden in Polen 1 782 Tsjetsjenen als erkend vluchteling en omtrent 7 000 anderen met een subsidiaire bescherming — niet erg veel als men bedenkt dat alleen al tussen 2003 en 2005 en tussen 2007 en maart 2008 (voor het jaar 2006 zijn er geen cijfers beschikbaar) bijna 30.000 Tsjetsjenen in Polen asiel aangevraagd hebben. Verzoekende partij is gegriefd omwille van het feit dat verwerende partij diens asielrelaas niet heeft overgemaakt aan het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor onderzoek. De beslissingen zeggen met geen woord, waarom asielaanvraag niet in België kan worden behandeld; De beslissing is niet afdoende gemotiveerd in de mate de verwerende partij er zich tot beperkt de argumenten van verzoekende partij te noteren, doch geen besluit neemt noch positief, noch negatief; (...)" De verzoekende partij derhalve tegen de beslissing beroep aantekent. Dat blijkt dat mijn verzoekende partij bij repatriatie naar Polen een terugkeer naar het land van herkomst deze wel degelijk mogelijk is en verzoekende partij het slachtoffer zal zijn van een daadwerkelijke en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Dat bovendien elke instantie bescherming ook de "protection subsidiaire subsidiaire" dient

te controleren (cfr. het discours van Prof. Dr. Carlier in dit verband.). Dat het recht op leven van artikel 2 EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vreedstijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden die de democratische staten die de Raad van Europa vormen (Hof Mensenrechten 27 september 1995 (McCamil/Verenigd Koninkrijk) PubL Eur. Court HR.R 1996, Senek nr. 324). Dat hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de Aanvullende Protocollen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M schenden zolang hij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1996, (Ahmed/Oostenrijk), Rev.Dr. étr. 1997, 88). Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 71/3 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel wordt gegeven. De vrees die verzoekende partij heeft bij chainrepatriatie voor een vernederende behandeling wordt bevestigd in recente mensenrechtenrapporten. Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd. Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker niet correct te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve, niet afdoende motiveerde. De motivering van de beslissing waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig.”

2.2.2. Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoekster in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op verschillende van de nochtans door haar opgeworpen schendingen van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging, art. 1, A(2) van het Verdrag van Genève, art. 3.2, 3.4, 45, 16 en 19.2 van de Verordening 343/2003 en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen. Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekster slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekster door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R. v.St. 1992, z.p.). Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen die niet naar behoren worden toegelicht, om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de vrees voor terugkeer naar Polen niet onderzocht is. Zij betoogt dat Polen een democratisch land is voor de EU onderdanen maar dat er voor derdelanders een gevaar kan zijn. Zij verwijst o.a. naar een rapport van ECRE van 2006 en geeft aan dat het risico bestaat dat zij vanuit Polen gerepatriëerd wordt. Volgens verzoekster worden de artikelen 2 en 3 EVRM geschonden.

De bestreden beslissing genomen werd in het kader van artikel 16 van de verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek. De bestreden beslissing verplicht verzoekster geenszins terug te keren naar haar land van herkomst, doch houdt enkel de overdracht van verzoekster aan de Poolse autoriteiten in. Zij maakt geenszins aannemelijk als zou zij bij terugkeer naar Polen gerepatriëerd worden naar Rusland. Dit blijkt des te meer, nu verzoekster drie jaar in Polen

woonde en er een verblijfskaart had. Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van artikel 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat verzoekster een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148). Onder folteringen in de zin van artikel 3 EVRM wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.). Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest van 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 EVRM. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”. Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

In de mate dat verzoekster de schending opwerpt van artikel 2 EVRM, dient te worden vastgesteld dat zij niet op concrete wijze uiteen zet op welke wijze haar recht op leven in het gedrang komt door de thans bestreden beslissing. Uit de overlegde stukken blijkt ook niet dat verzoekster voor het nemen van de bestreden beslissing of voor het Dublinonderzoek specifieke elementen heeft aangehaald waarbij de Belgische overheid haar asielaanvraag zou dienen te behandelen en niet de Poolse autoriteiten. Uit het terugnameakkoord blijkt dat verzoekster verklaarde dat zij altijd al naar België wilde komen, maar dat ze in Polen werd tegengehouden. De keuze van de mogelijkheid tot de behandeling van een asielaanvraag door één bepaalde lidstaat behoort niet aan de asielzoeker. Het is immers de bedoeling van de Europese reglementering om uit te sluiten dat de asielzoeker zelf de lidstaat zou kiezen die zijn asielaanvraag zou behandelen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een asielaanvraag heeft ingediend bij de Poolse autoriteiten. Op 5 november 2010 lieten de Poolse autoriteiten weten dat ze instemden met de vraag tot terugname van verzoekster, zodat Polen de verantwoordelijke staat is. De bestreden beslissing houdt geen miskenning in van de door verzoekster aangehaalde wetsartikelen.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er voor haar persoonlijk een reëel risico op een slechte of oncorrecte behandeling dreigt, en dit allerminst gezien de garanties verleend door de Poolse overheid. De bestreden beslissing werd op correcte wijze genomen, conform de ter zake toepasselijke rechtsregels en conform het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te

worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC